

haar den handel fnuikend stapelrecht. De Hooge Raad had de zaak verwezen naar het Hof en 1 Juli verschenen beide partijen daarvoor. Het bleek, dat Rotterdam met haar uitlegger den geheelen IJsel beheerschte. De Rotterdammers kwamen er rond voor uit, dat zij Dordt eens den last hadden willen laten voelen, welken die stad hun schippers en nering aandeden; zes schippers waren er nog aangehouden, een kolenschipper hadden zij laten gaan. Dordt vond zich zelf zeer gematigd, dat zij niettegenstaande haar recht nog maar twee Rotterdamsche schippers in arrest hield en de zaak van vier andere schepen aan het Hof had opgedragen. In de hoofdkwestie wilde Rotterdam zich niet onderwerpen aan een uitspraak van het Hof; mochten echter de Staten of de prins het Hof in dit geval als rechters aanwijzen in hun plaats, dan wilde zij zich daarbij wel neerleggen. De Rotterdamsche vroedschap hechtte dus 4 Juli haar goedkeuring aan het den vorigen dag door het Hof en den prins voorgestelde provisioneel accoord of interim van een maand. De twee uitleggers werden teruggeroepen en ontwapend, de manschappen afgedankt, de aangehouden schepen, personen en goederen ontslagen en Rotterdam stelde zich borg voor de te Dordt in arrest zijnde schepen, schippers en goederen.

Dordt was evenwel niet van plan zich zoo gauw gewonnen te geven en zocht steeds uitvluchten. En telkens maar weer ontboden het Hof en de prins de twistende partijen voor zich en reisden leden van dit rechterlijk college heen en weer om te bemiddelen. Den 11den Juli kreeg Dordt van den prins een ernstige vermaning om mee te werken tot het doen terugkeeren van de rust. De gedeputeerden beloofden hun principalen de woorden van Z.Exc. te zullen overbrengen! Den 12den verschenen Cornelis Cornelisz. Matelief en Abraham de Reus als afgevaardigden van Rotterdam voor het Hof. Hunne stad, zoo pleitten zij, had volkomen aan het decreet van 3 Juli voldaan, maar Dordt was geheel in gebreke gebleven, niettegenstaande haar de cautie voor het daar aangehoudene was aangeboden. Na lang aandringen hadden zij daarvoor niet anders kunnen krijgen dan een „simpele receptisse”, alleen door een klerk geteekend. Dordt mocht zich